

1

‘Weet je zeker dat je het redt in je eentje? Ik kan naar huis komen als het nodig is, dat weet je toch?’ De stem van mijn moeder klinkt bezorgd en ik schud geërgerd mijn hoofd, iets wat ze natuurlijk niet kan zien door de telefoon.

‘Dat hoeft niet,’ zeg ik snel. ‘Ik heb alles onder controle.’ Het is kwart voor zeven in de ochtend en het aanrecht heeft veel weg van een vuilnisbelt. Ik kijk de keuken rond en kreun inwendig. Over een kwartier mogen onze gasten aanschuiven en behalve versgeperste jus d’orange en onze zelfgemaakte jam staat er nog niets op de buffettafel in de ontbijtzaal. Ik heb het helemaal niet onder controle, maar dat ga ik mijn moeder natuurlijk niet laten weten.

‘Maar vertel eens,’ vraag ik in een poging mijn moeder af te leiden, ‘hoe is het daar? Gaat het goed met Natascha? En met de tweeling?’

Mijn moeder verblijft twee weken bij mijn vijf jaar oudere zus om haar door de kraamperiode heen te helpen. Mijn kersverse nichtjes hebben iets voor elkaar gekregen wat nog nooit iemand is gelukt: voor het eerst sinds jaren is mijn moeder van huis en heeft ze de zorg voor de B&B aan mij toevertrouwd.

‘O, de tweeling...’ Mijn moeder slaakt zo’n gelukzalige zucht dat er vanzelf een glimlach op mijn gezicht verschijnt. Even vergeet ik de ontbijtboel en staar uit het keukenraam. Buiten is het nog donker en er hangt een dikke

mist over de duinen. Dat je vanuit De thuishaven zo naar de duinen loopt is waarom toeristen hier zo graag komen. Ik snap het wel, als kind was ik ook altijd in die duinen te vinden. Op dit moment ben ik minder dol op die grote zandbak. Ik neem pas drie dagen het werk van mijn moeder over, maar word nu al kriegelig van al het zand dat continu mee naar binnen gelopen wordt. In de hal, in de gastenverblijven op de eerste en zelfs op de tweede verdieping. Ik blijf aan het schoonmaken.

‘Ze zijn zo schattig,’ zegt mijn moeder dromerig. ‘Ze hebben nu al een flinke bos haar. Blond, net als jij vroeger had. Ze groeien goed. En ze zijn allebei gezond. Kerngezond.’ Ze slaakt opnieuw een zucht, haar gedachten even elders, en praat dan op volle snelheid weer verder. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat ik nu oma ben. Ik ga ze schandalig verwennen.’

‘Goed zo, mam.’ Met de telefoon tussen mijn schouder en mijn oor geklemd prop ik haastig een volgend paar boterhammen in de broodrooster. Het ontbijtspek spettert ondertussen in de pan en ik schat in dat de eieren nu wel halfzacht gekookt zijn.

‘Met Natascha gaat het ook steeds beter,’ praat mijn moeder door. ‘Van twee baby’s midden in de nacht voeden krijg je wel een soort jetlag, maar je zus...’

Ik til het deksel van de pan waar de eieren in zitten en hoor niet langer wat mijn moeder zegt. Niet-begrijpend staar ik in een lege pan. *Waar zijn de eieren?* ‘O nee,’ kreun ik dwars door haar verhaal. ‘Ik heb de eieren er niet in gedaan.’

‘Gaat het echt wel? Jasmijn...’ Mijn moeders stem klinkt gealarmeerd. ‘Natascha snapt het wel als ik eerder naar huis kom.’

Ik knijp mijn ogen stijf dicht. Al zo lang als ik me kan herinneren runt mijn moeder met ferme hand haar B&B De thuishaven. Sinds een half jaar woon ik niet meer thuis, maar in Berlijn en toen mijn moeder me vroeg of ik terug naar huis wilde komen om haar te helpen – iets wat ze nooit doet –, heb ik dat meteen gedaan.

‘Onzin,’ zeg ik beslist. Ik wil het absoluut niet op mijn geweten hebben dat ze haar bezoek aan mijn zus vroegtijdig afbreekt. ‘Jij blijft daar en gaat de komende dagen mijn nichtjes knuffelen.’ Vanuit mijn ooghoek zie ik de eerste gasten de ontbijtzaal binnenkomen. Ik werp een blik op de klok en laat de eieren voorzichtig in de pan water zakken. Mijn mobiel weet ik nog net tussen mijn schouder en oor geklemd te houden. ‘Dan wachten de gasten maar een keer wat langer op hun ontbijt.’

‘Sorry? Wat zeg je? Dat is echt niet...’

‘Mam,’ onderbreek ik haar, ‘laat het nou maar los. De thuishaven is in goede handen. Ik red het heus.’

Vanuit de ontbijtzaal klinkt zacht gestommel en gemor en ik doe een schietgebedje. *Heb geduld met me!* Het is zeven uur in de ochtend. En trouwens, waarom komen die gasten überhaupt zo vroeg naar beneden? Moeten zij niet uitslapen tijdens hun vakantie?

‘Naat kan jouw hulp met de tweeling zo goed gebruiken mam,’ zeg ik door de telefoon. ‘Geloof me, Pieter en ik redden het wel samen.’

‘Goed dan.’ Het vooruitzicht van flesjes geven en baby’s knuffelen wint het en haar stem verzacht. ‘O, je zou je nichtjes moeten zien. Ik ging vannacht even bij ze kijken en ze hielden elkaars handje vast. Net zoals jij Pieters handje vroeger stevig vasthield.’

‘Echt? Dat is zeker zoetjes.’ Ik slik iets wrangs weg.

Ik was altijd degene die Pieter, mijn tweelingbroer, bij de hand nam. Dat deed ik als klein meisje al en dat doe ik nu nog steeds. En het is nooit andersom.

Mijn moeder zucht en ik beeld me in hoe zij drieëntwintig jaar geleden bij ons wiegje stond om naar ons te kijken. Naar een gezonde dochter en een zoon die met zuurstofgebrek ter wereld kwam.

Even zijn we beiden stil. Dan schieten de boterhammen uit het broodrooster, waardoor ik weer naar het nu gehaald word.

Juist, ja. Focus. Er moet een B&B gerund worden en dan is er ook nog een broer die geholpen moet worden met aankleden.

‘Over Pieter gesproken,’ zeg ik en ik leg de broodjes in een mandje. ‘Ik ga het ontbijt afmaken en daarna snel naar hem toe. Anders blijft hij de hele ochtend afleveringen van *Piet Piraat* kijken. Hij was gisteren ook maar net op tijd klaar voordat de chauffeur kwam.’

Inmiddels schuiven er meerdere gasten onrustig met hun stoel en hoor ik hoe mijn broer in de woonkamer luidkeels meezingt met zijn favoriete kinderprogramma.

‘Ga dan maar gauw ophangen, lieverd,’ zegt mijn moeder, lachend om het enthousiaste gezang van mijn broer. ‘Geef onze schatzoeker maar een dikke knuffel. O, en vergeet niet dat het water in zijn aquarium nog ververst moet worden.’

Later dan gebruikelijk staat dan toch het ontbijt klaar. Ik blijf bij de buffettafel staan en kijk de zaal rond. In de ontbijtzaal zitten twee oudere echtparen, een gezin met jonge kinderen en een man met een enorme buikomvang.

Wat is er toch aan de hand? Normaal gesproken drup-

pelen de gasten één voor één binnen vanaf een uur of acht, maar nu is iedereen al extreem vroeg beneden en er heerst een opgewonden stemming in de zaal.

Ik heb het mijn moeder maar niet verteld, maar gistermiddag stond de telefoon ineens roodgloeiend. Steeds met de vraag of wij kamers beschikbaar hadden. Voor diezelfde avond nog. Ik wilde niemand teleurstellen en mijn moeder kan die extra inkomsten goed gebruiken, dus is onze hele B&B volgeboekt.

Ik heb alleen nog geen idee hoe het me gaat lukken om de komende dagen in mijn eentje de perfecte gastvrouw te spelen voor maar liefst twáálf gasten in plaats van vier.

‘Zo, dit ziet er lekker uit. Jasmijn was het toch?’

Ik schrik op uit mijn gepeins en mijn hart slaat een slag over. Voor me staat de man die de allerlaatste kamer boekte en gisteravond nog heel laat incheckte. Een serieus goed gelukte man, mag ik wel zeggen en zo vroeg in de ochtend is hij zo mogelijk nog knapper dan in het avondlicht. Ik kijk hem aan. Meestal ontvangen wij stelletjes die hier een romantisch weekend willen beleven of jonge gezinnen die de hele dag op het strand doorbrengen, maar hij is hier alleen naartoe gekomen.

Hij is lang. Maar dan echt lang, zeker twee meter. Hij zal ongeveer van mijn leeftijd zijn en heeft warrig, iets te lang haar. Zijn gezicht heeft een door de zon gebruikte kleur, alsof hij de hele zomer buiten is geweest.

En hij weet mijn naam nog.

‘Klopt.’ Ik knik en stoot een zenuwachtig lachje uit. ‘Van mijn naam dan. Of het ontbijt een beetje gelukt is...’ Ik trek een vragend gezicht. ‘Als iedereen de middag haalt zonder buikkramp ben ik tevreden. En jij heet Lucas, toch?’

Ik weet heel goed dat hij zo heet, want dat heb ik, nadat

ik hem gisteravond zijn kamer had laten zien, gecheckt in zijn boekingsgegevens. Maar dat hoeft hij niet te weten.

Lucas glimlacht bevestigend en neemt een ontbijtbord van de stapel. Vanuit de broodmand kiest hij een pistoletje met een derdegraads verbrande bovenkant en knipoogt naar me. ‘Ik ben dol op krokant gebakken broodjes.’

‘Dan zit je hier goed,’ zeg ik grinnikend en ik voel mijn wangen kleuren. ‘Heb je een beetje lekker geslapen?’ flap ik er dan uit en krimp ineen. *Wat is dat voor amicale vraag? En waarom voel ik me ineens zo puberaal?* Snel grijp ik naar de koffiekop en schenk een kop koffie voor hem in. ‘Ik bedoel, is alles naar wens?’

Lucas schiet in de lach. ‘Kan niet beter.’

Ik blijf hem langer aankijken dan gepast is, maar kan het niet helpen. Zijn donkerbruine ogen hebben een magische aantrekkingskracht op me en iets in zijn blik zegt me dat hij het leven niet al te serieus neemt.

Zou hij hier zijn voor een vakantie of voor zijn werk? Net als ik het hem wil vragen komt één van de gasten naast Lucas staan en steekt demonstratief zijn lege koffiekop naar voren.

‘Heb je nog koffie?’ vraagt de man die zich gisteravond voorstelde als Maarten dwingend. ‘Ik wil zo snel mogelijk op pad.’ Er parelt een laagje zweet op zijn kale hoofd. Zijn buik, die qua omvang niet onderdoet voor die van Naat op de dag dat ze mijn nichtjes ter wereld bracht, bulkt over de rand van het buffet. Op zijn bord liggen twee croissantjes, twee Italiaanse bollen rijkelijk belegd met ham én kaas én een gekookt ei.

Over het algemeen hebben vakantiegangers die onze B&B bezoeken geen haast en zijn ze goed gehumeurd. Voor Maarten geldt dat duidelijk niet.

‘Natuurlijk is er koffie. Voor u altijd.’ Ik plak mijn allerliefste glimlach op mijn gezicht, speel de hartelijke gastvrouw en schenk zijn kopje vol.

Lucas vangt mijn blik en trekt tragikomisch zijn wenkbrauw op. Je hebt van die mensen, lijkt hij te willen zeggen.

Ik knik terug naar Lucas en slik een lachstuip in.

Beleefd richt ik me weer op de man voor me. ‘Staat er iets leuks op het programma voor vandaag?’

Maarten kijkt me met grote ogen aan. ‘Meen je dat nou? Weet je niet wat er gebeurd is?!’ vraagt hij verbaasd zonder mijn antwoord af te wachten. ‘Er is hier gisteravond een meterslange potvis aangespoeld, vlak bij het strand van Langevelderslag.’ Hij neemt een hap van zijn croissant en praat met volle mond verder. ‘Ik ga zo snel mogelijk kijken of ik er in de buurt kan komen.’

‘O, echt? Bij ons op het strand?’

Ik kijk vol verbazing de ontbijtzaal rond. Zijn daarom alle kamers volgeboekt?

Ik neem de gasten nog eens in me op. Is iedereen hier zo vroeg opgestaan om als een ramptoerist naar een aangespoelde vis te kijken? Zelfs het gezin met hun drie jonge kinderen?

‘Het is niet zomaar een potvis. Het is een mannelijke volwassen potvis van meer dan vijftien meter.’ Maarten kijkt me met grote ogen aan. Hij lijkt niet te kunnen geloven dat ik deze happening van de eeuw heb gemist. ‘Dat is echt heel bijzonder, hoor,’ voegt hij er nog aan toe.

Ik probeer een enthousiaste reactie te verzinnen, maar mijn broer is me voor. Hij staat in de deuropening van de ontbijtzaal en klapt enthousiast in zijn handen.

‘Een potvis. Een potvis,’ schalt hij. ‘Jasmijn, is er echt een potvis?’ Pieters zware, slepende stem galmt

door de ruimte en met grote passen komt hij op ons afgestapt.

Ik schiet in de lach om zijn kinderlijke enthousiasme.

Pieters haar staat alle kanten op en hij heeft zijn *Piet Piraat*-pyjama nog aan. Die is inmiddels veel te klein, waardoor zijn harige kuiten goed te zien zijn. Bovendien is hij tot op de draad versleten, maar wat mijn moeder ook probeert, hij blijft de pyjama van zijn favoriete kapitein koppig dragen.

Er is niemand zo ontwapenend als mijn broer. Tenminste, dat vind ik. Ik zie Maarten achteruitdeinzen, onzeker wat er met deze – bijna twee meter lange – man aan de hand is en ik kan het hem niet kwalijk nemen.

Mijn tweelingbroertje heeft het lijf van een volwassen vent, maar het ontwikkelingsniveau van een vierjarige. Hij begrijpt eenvoudige taal en kan korte zinnen formuleren, maar is niet altijd goed verstaanbaar. Daarnaast is hij een impulsieve stuiterbal die, door de voortdurende dreiging van een epileptische aanval, eigenlijk geen moment alleen gelaten kan worden.

‘Ik wil naar de potvis.’ Pieter pakt me bij mijn arm en kijkt me dwingend aan.

‘Ja, dat snap ik,’ antwoord ik liefdevol en ik geef Pieter een knipoog. ‘Als er iemand gek is op vissen, dan ben jij het wel. Naar de vissen kijken en struinen op het strand, op zoek naar schatten. Dat zijn jouw grootste hobby’s, hè.’

Pieter knikt vurig en ik voel hoe zijn vingers mijn arm omsluiten. ‘Gaan we nu? Ik wil nu.’

‘Zachtjes doen, weet je nog.’ Ik klop op de grote hand van mijn broer en voel de spanning weer verminderen.

Er is een stilte gevallen in de zaal. Iedereen staart naar ons met een mengeling van ongemak en nieuwsgierigheid.

Iets wat wel vaker gebeurt in de aanwezigheid van mijn broertje, maar wat nooit echt went.

Mijn ogen vinden die van Lucas en ik haal verontschuldigend mijn schouders op. ‘Lucas, dit is mijn broer Pieter. Die is wél dol op vissen, zoals je ziet. En...’ lach ik schuchter, wetende dat ik morgen een blauwe plek op mijn arm rijker ben, ‘hij kent zijn eigen krachten niet.’

Er trekt een lichte frons over Lucas’ gezicht die al even snel weer verdwenen is en dan richt hij zich tot Pieter. ‘Wat leuk dat jij een visliefhebber bent. Ik ook. Heb je ook een eigen aquarium?’

Ik haal opgelucht adem. Als ik ergens een hekel aan heb, dan zijn het mensen die tegen mijn broer praten alsof hij een kleuter is. Gelukkig hoort Lucas niet bij dat soort mensen.

Pieter laat mijn arm los en knikt heel hard van ja. ‘Ik heb een aquarium met wel zes vissen,’ zeg Pieter enthousiast. ‘Wil je ze zien?’

‘Graag,’ zegt Lucas. ‘Vanmiddag, als ik weer hier ben? Dan ga ik eerst het broodje eten wat je zus heeft klaargemaakt.’ Hij tikt tegen de zwartgeblakerde korst van het pistoletje dat op zijn bord ligt en geeft Pieter een knipoog.

‘Mama kan dat beter,’ concludeert Pieter droog. Dan kijkt hij koppig naar mij. ‘Ik wil dat niet. Ik wil een koekje.’

Lucas schiet in de lach en ik voel mijn wangen gloeien. Het is gevaarlijk, zo interessant als ik hem vind.

Vrijwel meteen dient het verstandige stemmetje in mijn hoofd zich aan. Het herinnert me fijntjes aan de realiteit van mijn leven en fluit me terug. *Stop ermee voor het te laat is.*

Al verschillende vriendjes haakten af omdat ze mijn aandacht moeten delen. En na de pijnlijke breuk met mijn

laatste vriend, een half jaar geleden, besloot ik halsoverkop naar Berlijn te verhuizen en er simpelweg niet meer aan te beginnen. Geen relaties meer voor mij. Het brengt me alleen maar ellende en verdriet.

Vastbesloten me te houden aan mijn voornemen wend ik mijn blik van Lucas af.

Ik pak Pieter bij de hand. ‘De groeten met je koekje. Kom, we laten de gasten rustig hun ontbijt opeten. Zij gaan zo meteen bij die walvis kijken.’

‘Het is een potvis,’ zegt hij met klem. ‘Je moet het goed zeggen!’

‘Oké. Bij de potvis.’

‘Ik wil ook gaan kijken,’ sputtert Pieter, maar ik duld geen tegenspraak.

‘Geen sprake van. Jij moet je nodig gaan aankleden. Jij gaat naar je werk.’

Pieter gaat vier dagen in de week naar een dagbesteding, wat we allemaal steevast zijn werk noemen, ook al verdient hij er geen salaris. Gelukkig gaat hij er graag naar toe.

Ik leid hem bij het buffet vandaan en loods hem richting de keuken. In de deuropening kijk ik nog even achterom.

Michelin-man Maarten is gaan zitten en propt gedachteloos een halve bol naar binnen om vervolgens zijn vette vingers aan zijn haar af te vegen.

Ook Lucas zit aan een tafeltje. Hij zoekt iets op zijn telefoon en ik vraag me af of hij straks ook naar dat arme dier gaat kijken.

Het maakt me verdrietig te bedenken dat zo’n machtige schepsel is gereduceerd tot een object waar volwassen mannen selfies mee maken. En waarom? Voor de kick?

Dat het mijn broer fascineert, dat kan ik nog begrijpen. Maar dat Lucas er zo snel mogelijk heen wil...

Ik hoop stiekem dat ik het mis heb.

Lucas vangt mijn blik. Er dansen lichtjes in zijn ogen. Hij schenkt me een scheef lachje en neemt demonstratief een hap van zijn broodje.

Ik steek mijn duim op en kijk de zaal nog even rond. Alle twaalf gasten lijken tevreden met het redelijk acceptabele ontbijt. Nu nog zorgen dat Pieter op tijd klaar is voordat de chauffeur komt en daarna kan ik zelf gaan ontbijten. En de boel weer opruimen.

Moe, maar tevreden, wil ik achter Pieter aan de ontbijtruimte uitlopen. Dan klinkt er plots een gil achter me en geschrokken kijk ik om.

Maarten staat naast zijn stoel, met zijn handen met gespreide vingers voor zich uitgestoken. Slijmerig eiwit druipt traag van zijn vingers naar beneden. 'Gadver.' Vol walging kijkt hij om zich heen. Een dikke sliert plonst zo van zijn overhemd in zijn koffiekop.

'Niet van de eieren eten, mensen,' roept hij door de zaal. 'Die zijn rauw.'

Wat? O, nee!

'Hoe is dat nu mogelijk...' stamel ik. 'Mijn excuses. Ter compensatie krijgt u het ontbijt van het huis.'

Even weet ik niet wat ik moet doen. Naar Maarten toesnellen met een hand vol servetten om hem te helpen het ei van zijn buik te poetsen of achter mijn broer aan gaan, voordat die zich weer voor de televisie genesteld heeft voor een nieuwe aflevering.

Godzijdank neemt Maarten de beslissing voor me en ik deins achteruit wanneer hij zich met een nijdig gezicht langs me heen door de deuropening wurmt.

Nou ja, misschien moet ik dit maar niet aan mijn moeder vertellen, bedenk ik, terwijl ik wezenloos staar naar hoe moeizaam Maarten de traptreden richting zijn kamer beklimt. Dan schrik ik op uit mijn overpeinzing en ga snel op zoek naar Pieter.

2

Een uur later plof ik eindelijk neer aan onze keukentafel. Alle gasten hebben zich teruggetrokken op hun kamer of zijn al op pad. Het is pas half negen, maar ik ben al bekaf. In stilte vervloek ik die aangestrande potvis. Pieter blééf maar doorgaan over het dier.

Het kostte me al mijn overredingskracht om hem zover te krijgen dat hij zijn pyjama verwisselde voor een broek en trui. Om te zorgen dat hij op tijd klaarstond voor het busje dat hem naar het activiteitencentrum brengt, heb ik uiteindelijk maar beloofd dat we vanavond samen naar de potvis gaan kijken.

Een diepe zucht ontsnapt. Het belangrijkste is dat hij uiteindelijk op tijd was. Mama kan trots op me zijn. Dat Pieter zijn tanden niet gepoetst heeft? Ach, laat ik dat mijn moeder óók maar niet vertellen.

Ik eet een croissantje dat eerder vanochtend op de grond viel. Het stilt de honger niet en in plaats van iets gezonds voor mezelf klaar te maken trek ik de koektrommel naar me toe. Sorry Pieter, ik eet ze wél als ontbijt, denk ik grimmig, terwijl ik een paar koekjes naar binnen prop. Ik weet dat ik beter gewoon aan de slag kan gaan, maar in plaats daarvan pak ik mijn telefoon op zoek naar het nieuws.

De berichtgeving over de gestrande potvis is niet te missen. Schijnbaar is het aanspoelen van zo'n dier aan

de Nederlandse kust inderdaad bijzonder. Ik bekijk het nieuwsbericht aandachtig zodat ik straks kan anticiperen op vragen van Pieter en raak tot mijn eigen verrassing tijdens het lezen toch geïntrigeerd.

De gestrande potvis weegt meer dan vijftig ton. Hij is waarschijnlijk verdwaald en hier aangespoeld doordat hij, op zoek naar een vrouwtje om mee te paren, de verkeerde afslag genomen heeft. Het arme dier was nog levend toen het gistermiddag aanspoelde, maar is vannacht overleden.

‘Zie je wel,’ zeg ik in het luchtledige. ‘Altijd weer die liefde. Daar komt alleen maar ellende van.’

Ik schrik op uit mijn gemopper van een klop op de deurpost.

‘Stoor ik?’ Lucas steekt aarzelend zijn hoofd om de hoek en stapt dan de keuken binnen. ‘Sorry. Ik wilde wat vragen.’

‘Geen probleem.’ Het kan niet anders of hij heeft mijn laatste opmerking gehoord. Ik voel mijn wangen kleuren en gooi er een stortvloed aan vragen uit: ‘Wat kan ik voor je doen? Kan ik iets opzoeken? Zal ik nog iets te eten voor je klaarmaken?’

Ik kan het niet helpen, maar voor Lucas wil ik graag de perfecte gastvrouw zijn.

‘Nee, dank je. Ik heb net een lunchpakketje gemaakt,’ zegt Lucas. ‘Ik hoop dat dat oké is.’

‘Natuurlijk. Was er nog genoeg brood?’ Ik schuif mijn stoel naar achter en veeg snel wat koekkrumels van mijn T-shirt. ‘Ik kan nog wat bolletjes afbakken?’

‘Nee, dank je.’ Lucas schudt geamuseerd zijn hoofd. ‘Ik kom vragen of ik een fiets kan lenen.’

‘Een fiets?’ Ik heb geen idee of de extra fiets die we altijd in de schuur hebben staan voor gasten nog beschikbaar is,

maar mijn moeders fiets staat sowieso stof te happen, dus knik ik snel. ‘Eh... Ja natuurlijk. Heb je hem nu meteen nodig?’ Ik gebaar dat hij mee kan lopen en vraag quasi-nonchalant tussen neus en lippen door: ‘Ga je ook naar de dode potvis kijken?’

Laat hem nee zeggen. Laat hem niet zo’n sensatiezoeker zijn als de andere gasten.

‘Ja. En ja,’ antwoordt Lucas en hij grijnst verontschuldigend als hij mijn vertrokken gezicht ziet. ‘Ja, ik ga ook naar de potvis.’

‘Oké.’

‘Het is niet wat jij denkt.’

‘Hé, ieder zo zijn hobby,’ zeg ik schouderophalend. Ik probeer het onverschillig te zeggen, maar toch ben ik teleurgesteld. ‘Je moet doen wat je niet laten kan.’

Buiten is het nog mistig en een waterig herfstzonnetje doet zijn best om door te breken. Het gras is vochtig en ik heb spijt dat ik mijn gympen aangetrokken heb want de dauw trekt direct mijn sokken in.

Ik ga Lucas voor en wijs naar het hek aan het eind van onze tuin. ‘Als je daardoorheen linksaf gaat, dan kom je meteen op het fietspad dat door de duinen loopt.’

‘Jullie wonen hier prachtig,’ Lucas blijft midden in de tuin staan en neemt de omgeving in zich op. ‘En zó dicht bij het strand. Dat moet echt heerlijk zijn.’

‘Ja, zeker,’ knik ik en ik kom naast hem staan. ‘Het is fantastisch om zo bij zee te wonen. Hoewel...’ Ik wijs naar de afbladderende verf op de schutting. ‘Door het zout in de lucht rotten de houten kozijnen waar je bij staat en zit het ijzeren hekwerk vol roestplekken, dus vraagt het wel veel onderhoud. Maar het is inderdaad een betoverende plek.’

In de verte krijst een zeemeeuw en ik snuif waarderend de vertrouwde zilte zeelucht op.

‘Het strand als speeltuin. Wat wil je als kind nog meer?’

‘Precies,’ antwoord ik. ‘Zwemmen in zee, zandkastelen bouwen en schatten zoeken. Hoewel, dat was vooral Pieters ding.’ Ik kijk op naar Lucas en grinnik. ‘Op een warme zomeravond vond Pieter eens een horloge én een briefje van twintig euro. Binnen één uur. Hij kon zijn geluk niet op en sinds die tijd is hij onze schatzoeker.’

De herinnering aan die avond laat me glimlachen en zacht zeg ik erachteraan: ‘Nog steeds gaat hij het liefst elke dag naar het strand om te struinen, maar zo succesvol als die ene dag is hij nooit meer geweest.’

‘Het is wel een portret, jouw broer. Met hem in je leven is er vast geen dag saai.’ Lucas zegt het zo oprecht en vriendelijk dat zich een warme gloed door mijn binnenste verspreidt.

‘Zeg dat wel. Ik heb een bijzondere broer.’ Ik glimlach weemoedig en kijk op naar Lucas. ‘Mijn moeder is een paar dagen weg, dus de B&B is in mijn handen en dan is er de continue zorg voor Pieter...’ Ik wrijf in mijn ogen en onderdruk een gaap. ‘Sorry. Het zijn drukke dagen.’

‘Hé, dat geeft toch niets.’ Lucas legt zijn hand op mijn schouder en geeft er een zacht kneepje in. ‘Het lijkt me niet eenvoudig om in je eentje al die ballen hoog te houden. En dan ben je óók nog eens omringd door liefhebbers van dode vissen...’

Ik schiet in de lach. ‘Mijn ergste nachtmerrie.’

Onze ogen vinden elkaar en een paar tellen houdt zijn blik de mijne gevangen.

Ik probeer rustig te blijven, maar mijn ademhaling stokt. Een tinteling trekt over mijn rug.

‘Arme jij.’ Lucas slaat zijn arm om me schouder, precies op hetzelfde moment dat ik me naar hem toedraai, waardoor we ineens heel dicht bij elkaar staan.

‘Ja,’ fluister ik en ik sta op het punt mijn handen op zijn borstkas te leggen als achter ons een deur met een klap dichtvalt. Als ik opkijk zie ik nog net Maarten in zijn auto van onze oprit wegrijden.

Het magische moment is uit elkaar gespat.

‘Sorry. Ik wilde niet...’ Geschrokken laat Lucas me weer los.

‘Nee. Het geeft niet.’ Mijn stem klinkt hees. ‘Het was juist...’ Ik aarzel en creëer met tegenzin afstand tussen ons door een stap naar achter te zetten. Wat ben ik aan het doen? Hoe kan mijn voornemen om voorlopig geen relatie te beginnen zo snel verdampen?

‘Juist... Ja...’ zeg ik uiteindelijk. ‘We gingen een fiets pakken.’

‘Ja. Een fiets.’ Er trekt een spijtige glimlach over Lucas’ gezicht. ‘Want ik moet naar de potvis.’

‘Precies. De potvis.’

Ik diep de sleutels van de schuur op uit mijn broekzak en in stilte lopen we naar de schuur.

Ik haal de leenfiets uit de schuur en staar er schaa-pachtig naar. Niet te geloven. Hij heeft een leuke band. Wanneer is dat gebeurd? Gisteren was er nog niets mee aan de hand. Hardhandig zet ik hem weer terug in het rek. Geeft niets. Ik zet het als actiepuntje op mijn veel te lange to-dolijst van vandaag.

Vol goede moed trek ik de volgende fiets naar me toe. ‘Je mag mijn moeders fiets wel meenemen,’ zeg ik onder-tussen tegen Lucas. ‘Die is er toch niet.’ Ik geef een paar

harde rukken aan de fiets, maar het krenge geeft niet mee. 'Tenminste...'

Lucas loopt de schuur in en buigt zijn lange lijf eroverheen. Er verschijnen pretlichtjes in zijn ogen. 'Ik denk dat hij nog op slot staat.'

'O, shit!' roep ik. 'Mijn moeder heeft haar fietssleutel vast bij zich.'

'Jasmijn, als het niet gaat, is dat ook niet erg hoor.' Lucas legt zijn hand op mijn schouder. 'Dan pak ik toch de auto.'

'Nee,' zeg ik vastberaden. 'Met de fiets ben je veel sneller bij de juiste strandopgang. O, wacht...'

Er staan nog twee fietsen in de schuur. De duofiets van Pieter, waar je met twee mensen tegelijk op fietst. Niet achter elkaar zoals bij een tandem, maar naast elkaar zittend. En mijn gammele fiets die inmiddels al een halfjaar stof staat te happen. Een zuurstokroze, met nepbloemen versierd oud barrel, zonder handremmen of koplamp.

'Ha, daar zit geen slot meer op,' zeg ik vrolijk en ik trek mijn fiets van zijn standaard. 'Dus probleem opgelost.'

'Perfect.' Lucas schiet in de lach en pakt de fiets van me aan.

Ik loop mee om het tuinhok voor hem open te maken en Lucas slingert zijn lange been over mijn kleine damesfiets. Ik zie al voor me hoe hij straks met O-benen fietst, omdat zijn knieën anders tegen het stuur stoten en kan niet anders dan glimlachen.

Ik verwonder me over zijn relaxte houding. Dat hij met een roze bloemetjesfiets op pad gaat en er dus belachelijk uitziet, boeit hem niet. En dat maakt hem akelig genoeg alleen maar nog aantrekkelijker.